

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

ALÁAKNÁZ

a sok gyötrődés már kezdett beteljesedni s amiként hajlik pupilládban az égbolt sejtéeid peremén a teljesség mint egy üdítő kék folt kívánatosan rád integetett napjaidnak komor horizontján meg-megbillentek a fellegek s az agyongyászolt szakmában az értelem apró törékeny sugarai a fizika törvényeit megkerülve néha felvillantak ha nem lézengne olykor ily gyönyörű ámokfutása a napnak aligba léteznénk ám hiába szublimálódtak a göcsörtös eszmék a rossz billentyűzés zavarában valami pótolhatatlan lelki táj pillanatok töredéke alatt odalett s mivel nem anyag volt az öröm mely fennakadhatna zuhanásában egy még érzékelhető fénykörön teremtő reményeid lefagytak a hajléktalan dűnnyöghet így a lassan éledező napnak fásultan egymás mellé lerakva a homályos perceket ahogy a rejtelmesen meglopott ihlet bénultságában a költőnek mondott lény elmereng a folytathatatlan úton kifosztva és egy közönséges dimenzióba visszaállva hol a vészjósító csöndet már örökre aláaknázza a hiány gyermekét vesztett ember vonszolhatja magát így a perzselt réten át

ALÁBB

indulatok nélkül már belegebedek tudom a profi némi szöszmötölés után csinosan vágja a betűrendeket az első leütés kihozza neki a leendő formát ahogy nagyanyáink előrajzolt vásznanon színes cémákkal teljesítették a normát s a keretet olykor félrerakva eléggülten csoszogtak ki a napra hasznosabb teendők után nézve de maradt is bennük valami furcsa művészkedés megemelt reménye mely az aprómunkát kissé fölstylizálta s e nemes lelki tartalék különös energiája gyakran belengte szomorú napjaikat valahogy így lehetek ezzel én is a géniusz sosem nyújtózott bennem az égig s a tériszonyban nagy magasságokat nem is kívántam hiúság alig legyezett gátlástalanságok hivatalnoki génekben nemigen hatnak ráadásul többnyire háttal álltam a divatnak még csoda hogy a számító-gépen lírai sorokat rovok legfeljebb egyetlen dolgot nem adtam alább erkölcsi kérdés volt kihozni magamból mindent mi a misztikus szellemben érték odaát s nem ámitani hogy mi minden bent maradt ott az örökölt szemérmén kívül már semmi nincs csak üres tárnák ajtóit csapkodja a huzat

ALÁBBHAGY

24

alig nyitod fel kialvatlan szemed s már dől is rád az aznap káosza előbb csak kis körökben tapogatóznád a rendet fáradtan másznál odább a zavaros tárgyak öleléséből de nincs hova aztán mint egy divatbaba a maszatos tükör előtt kezded

magadat rekonstruálni megnyúz a borotvád forgókkal teli hajadból még lehetne bármi ám abbahagyod a bolondos műveletet két szelet kenyér közt belepislogsz a napi hírekbe akár egy naiu kisgyerek egész életedben valamiben bízva pedig hamar felfeslenek a gárgyult beszédek akár szuszogó politikus akár egy kikent díva fröcsköli füledbe a sokadik hazugságot s mire megigazul lassan a családod szorongva útra kelsz te is a belső táj irdatlan romokat rajzol benned bólintasz a kiégett kába embereknek s közben magadnak sem mered bevallani a csalfa undor lassan alábbhagy hisz jön a villamos a boltok polcaira árukat töltenek iskolákba megannyi kisgyerek s nem érted mi írja fölül naponta ezt az egyetemes rendetlenséget honnan a nyugalom ha ezernyi apró zsarnok béget az arcátlan tülekedésbe s mitől támad béke lelkedben az elmúlás előtt

